

Sygn. akt VII U 391/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2023 roku

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Stachurska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 5 lipca 2023 roku w Warszawie

sprawy C. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o świadczenie przedemerytalne

na skutek odwołania C. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 15 grudnia 2022 roku, znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje C. K. świadczenie przedemerytalne od 3 listopada 2022 roku.

UZASADNIENIE

W dniu 12 stycznia 2023r. C. K. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 15 grudnia 2022r., znak: (...), odmawiającej przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, że w dniu 31 maja 2020r. rozwiązano z nią umowę o pracę z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Wówczas miała 55 lat, a jej staż pracy wynosił łącznie 34 lata, 5 miesięcy i 13 dni, a więc powyżej 30 lat. W dniu 12 marca 2020r. uległa wypadkowi i od tego czasu była niezdolna do pracy do 31 maja 2020r. Od 1 czerwca 2020r. do 9 września 2020r. pobierała zasiłek chorobowy, a od 10 września 2020r. do 4 września 2021r. świadczenie rehabilitacyjne. Od marca 2021r. jej stan zdrowia pogorszył się i ZUS przyznał rentę na okres od 5 września 2021r. do 31 marca 2022r. Od 1 kwietnia 2022r. do 22 kwietnia 2022r. ubezpieczona przebywała w uzdrowisku NFZ i dopiero po powrocie z leczenia miała możliwość zarejestrowania się w Urzędzie Pracy. W okresie od 28 kwietnia 2022r. do 27 kwietnia 2023r. była zarejestrowana jako osoba bezrobotna. Podczas pobierania zasiłku nie odmówiła przyjęcia propozycji zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej. Wniosek o świadczenie przedemerytalne złożyła w terminie nieprzekraczającym 30 dni od wydania zaświadczenia przez Powiatowy Urząd Pracy poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Biorąc pod uwagę przedstawiony stan faktyczny, C. K. wskazała, że spełnia warunki do przyznania świadczenia przedemerytalnego. Dodała, że ustawa o świadczeniach przedemerytalnych nie określa czasu, jaki może upłynąć między datą rozwiązania stosunku pracy i rejestracji w Urzędzie Pracy, a poza tym okoliczność pobierania różnego rodzaju świadczeń po ustaniu zatrudnienia uniemożliwiła jej zarejestrowanie w PUP i uzyskanie statusu osoby bezrobotnej z uwagi na zapisy art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (odwołanie z 9 stycznia 2023r., k. 3-4 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 6 lutego 2023r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Uzasadniając wskazane stanowisko, pełnomocnik organu rentowego powołał się na art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych wskazując, że w okresie od 1 listopada 1992r. do 31 maja 2020r. C. K. była zatrudniona w (...) Banku (...) S.A. w S./ Banku (...) S.A. Stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę na mocy porozumienia stron (art. 30 § 1 pkt 1 kodeksu pracy) w związku z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. Jednakże, co przyznała ubezpieczona w odwołaniu, w okresie od 1 czerwca 2020r. do 9 września 2020r. pobierała zasiłek chorobowy, od 10 września 2020r. do 4 września 2021r. świadczenie rehabilitacyjne, a od 5 września 2021r. do 31 marca 2022r. rentę z tytułu niezdolności do pracy. Następnie od 1 kwietnia 2022r. do 22 kwietnia 2022r. przebywała w uzdrowisku w W. i dopiero od 28 kwietnia 2022r. zarejestrowała się jako osoba bezrobotna.

W dalszej części odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik Zakładu wskazał na wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 15 stycznia 2013r., sygn. akt III AUa 1083/12, w którym podkreślono, że uzyskanie prawa do świadczenia przedemerytalnego przez osobę ubezpieczoną zostało uzależnione od określonych przesłanek, których realizacja musi nastąpić w określonym porządku chronologicznym. Prawo do świadczenia można uzyskać wówczas, gdy bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy osoba ubezpieczona rejestruje się jako bezrobotna. Jeśli zaś po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, ubezpieczony podejmuje kolejne zatrudnienie, dopiero po którego ustaniu z innych przyczyn lub w innych okolicznościach, rejestruje się jako bezrobotny, to nie nabywa prawa do świadczenia przedemerytalnego. Taka interpretacja art. 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych jest zgodna również ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 23 maja 2012r., sygn. I UK 437/11 (LEX nr 1214558), wydanym w innej toczącej się sprawie, ale o podobnym stanie faktycznym. Sąd Najwyższy w powołanym orzeczeniu stwierdził, że celem świadczenia przedemerytalnego, jako jednego ze środków zapobiegania bezrobociu, jest pomoc osobom, które w określonych okolicznościach utraciły zatrudnienie jako źródło utrzymania i ze względu na wiek oraz odpowiednio długi staż ubezpieczeniowy z jednej strony nie mają szans na kontynuowanie aktywności zawodowej na rynku pracy, a z drugiej strony w niedługim czasie będą mogły ubiegać się o emeryturę. Sąd Najwyższy, interpretując art. 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, podkreślił, że z ustanowionego w art. 2 ust. 3 pkt 1 wymagania bycia "nadal" bezrobotnym przez osobę, o czym stanowi art. 2 ust. 1 pkt 5, wynika, że w pierwszym z wymienionych przepisów chodzi o sześciomiesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych związany z nabyciem statusu osoby bezrobotnej bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracownika, a nie po późniejszym ustaniu zatrudnienia w okolicznościach innych niż określone w art. 2 ust. 1 pkt 5 lub po późniejszym zaprzestaniu innej działalności zarobkowej.

W ocenie organu rentowego wskazana wykładnia winna być stosowana w rozpatrywanej sprawie przez analogię. Ubezpieczona nie zarejestrowała się jako osoba bezrobotna bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracownika.

Dodatkowo, organ rentowy wskazał, że ustawa o świadczeniach przedemerytalnych przewiduje osobną podstawę prawną do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego dla osób, które pobierały rentę z tytułu niezdolności do pracy. Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 4 wskazanego wyżej aktu prawnego, prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która zarejestrowała się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, pobieranej nieprzerwanie przez okres co najmniej 5 lat i do dnia, w którym ustało prawo do renty, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna i osiągnęła okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. C. K. nie spełnia tych warunków, ponieważ nie pobierała renty z tytułu niezdolności do pracy przez co najmniej 5 lat. Mając powyższe na względzie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania (odpowiedź na dowołanie z 6 lutego 2023r., k. 26-27 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

C. K., ur. (...), w okresie od 1 listopada 1992r. do 31 maja 2020r. była zatrudniona w Banku (...) S.A., w tym od 1 listopada 1992r. do 31 grudnia 1998r. w (...) Banku (...) S.A. w S. i od 1 stycznia 1999r. do 31 maja 2020r. w Banku (...) S.A na podstawie umowy o pracę, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowiskach: księgowej, inspektora, starszego inspektora, specjalisty ds. sprzedaży oraz specjalisty (świadcstwo pracy z dnia 1 czerwca 2020r., k. 5 a.s. i k. 6 akt rentowych; korekta świadctwa pracy z 6 lipca 2020r., k. 6 a.s.).

W dniu 12 marca 2020r. ubezpieczona uległa wypadkowi, w wyniku którego stwierdzono złamanie kręgow odcinka piersiowego kręgosłupa, złamanie kompresyjne przedniej i środkowej kolumny Th12. Na skutek tego była niezdolna do pracy od 12 marca 2020r. do 31 maja 2020r. (karta informacyjna z leczenia szpitalnego - nienumerowana karta akt rentowych). Z dniem 31 maja 2020r. umowa o pracę z C. K. została rozwiązana na mocy porozumienia stron na podstawie art. 30 § 1 pkt 1 k.p. w zw. z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (świadcstwo pracy z dnia 1 czerwca 2020r., k. 5 a.s. i k. 6 akt rentowych; korekta świadctwa pracy z 6 lipca 2020r., k. 6 a.s.).

Od 1 czerwca 2020r. do 9 września 2020r. ubezpieczona nadal była niezdolna do pracy i pobierała zasiłek chorobowy, a od 10 września 2020r. do 4 września 2021r. przysługiwało jej świadczenie rehabilitacyjne. Następnie, z uwagi na pogarszający się stan zdrowia, decyzją z dnia 13 października 2021r., ZUS przyznał C. K. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 5 września 2021r., tj. od daty zaprzestania pobierania świadczenia rehabilitacyjnego, do 31 marca 2022r. Po tym ubezpieczona została skierowana do uzdrowiska NFZ, gdzie przebywała od 1 kwietnia 2022r. do 22 kwietnia 2022r. (karta informacyjna szpitalnego oddziału ratunkowego z 12 marca 2020r., k. 15-16 a.s.; karta informacyjna ze Szpitala w W., k. 17 a.s.; decyzja o przyznaniu renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, k. 18 a.s.; zaświadczenie o wypłacanych zasiłkach, k. 26 a.s.).

Po powrocie z leczenia w (...) od dnia 28 kwietnia 2022r. zarejestrowała się w urzędzie pracy jako osoba bezrobotna. Prawo do zasiłku przysługiwało jej od 28 kwietnia 2022r. do 27 kwietnia 2023r. W dniu 31 października 2022r. Powiatowy Urząd Pracy w N. wystawił ubezpieczonej zaświadczenie potwierdzające datę rejestracji i okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych, jak również wskazał, że C. K. od dnia rejestracji nie odmówiła przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej (zaświadczenie z 31 października 2022r., k. 24 a.s. oraz nienumerowana karta akt ZUS).

C. K. w dniu 2 listopada 2022r. złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wnioski o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego. Po rozpoznaniu wniosku organ rentowy wydał decyzję z dnia 15 grudnia 2022r. odmawiającą przyznania C. K. prawa do świadczenia przedemerytalnego, uzasadniając swoje stanowisko tym, że pobieranie renty od 5 września 2021r. do 31 marca 2022r., tj. w okresie przypadającym pomiędzy ustaniem zatrudnienia z przyczyn dotyczących zakładu pracy a uzyskaniem statusu osoby bezrobotnej, wyklucza możliwość przyznania świadczenia przedemerytalnego (wniosek o świadczenie przedemerytalne z dnia 2 listopada 2022r., decyzja z dnia 15 grudnia 2022r., znak: (...) – nienumerowane karty akt ZUS).

Powyższy stan faktyczny, który nie był sporny między stronami, Sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów, których wiarygodność nie budziła wątpliwości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Rozpoznanie sprawy w analizowanym przypadku nastąpiło na posiedzeniu niejawnym. Taką możliwość daje art. 148¹ § 1 k.p.c. (Dz. U. z 2021r., poz. 11), który przewiduje, że sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W przedmiotowej sprawie żadna ze stron nie wniosowała o przeprowadzenie rozprawy, jak również o przesłuchanie świadków i stron. Wobec tego Sąd, mając na uwadze ww. okoliczność, jak również brak potrzeby przeprowadzenia z urzędu dowodów wymagających wyznaczenia rozprawy, ocenił, że jej przeprowadzenie

nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy i wydanie rozstrzygnięcia na posiedzeniu niejawnym. O takim sposobie załatwienia sprawy Sąd wcześniej uprzedził strony, powołując się dodatkowo na art. 15 z.zs¹ ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020r., poz. 1842) i udzielając stronom dwutygodniowego terminu na złożenie pism procesowych prezentujących ich stanowiska w sprawie (k. 36 a.s.).

Przechodząc do rozważań dotyczących zasadności odwołania, na wstępie należy wskazać, że zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych (tekst jedn. Dz. U. z 2023r., poz. 779 – dalej jako u.ś.p.) prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która:

do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta oraz 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn,

do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn,

do dnia ogłoszenia upadłości prowadziła nieprzerwanie i przez okres nie krótszy niż 24 miesiące pozarolniczą działalność, w rozumieniu przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, i za ten okres opłacała składki na ubezpieczenia społeczne oraz do dnia ogłoszenia upadłości ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta i 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn,

zarejestrowała się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, pobieranej nieprzerwanie przez okres co najmniej 5 lat i do dnia, w którym ustало prawo do renty, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna i osiągnęła okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn,

do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn,

do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego, z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiadała okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 34 lata dla kobiet i 39 lat dla mężczyzn.

Zacytowany przepis tworzy sześć grup osób uprawnionych do świadczenia przedemerytalnego, przy czym grupy te są względem siebie rozłączne. Do nabycia uprawnienia wystarczające jest spełnienie przesłanek przewidzianych w jednym z wymienionych punktów wraz z tymi, które określa art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Przewiduje on, że świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna,

w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia

w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych,

złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

W przypadku C. K. ostatnim jej pracodawcą był Bank (...) S.A, gdzie ubezpieczona świadczyła pracę od 1 listopada 1992r. do 31 maja 2020r., a więc przez okres co najmniej 6 miesięcy. Poza tym do dnia rozwiązania tego stosunku pracy (do 31 maja 2020r.) ukończyła 55 lat oraz posiada okres pracy uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat, czego ZUS nie kwestionował. Ponadto rozwiązanie z ubezpieczoną stosunku pracy w Banku (...) S.A. nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, co również nie było sporne. Ubezpieczona spełniła zatem przesłanki z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Nie budziło wątpliwości, że w jej przypadku doszło również do rejestracji w urzędzie pracy, że ubezpieczona co najmniej przez 180 dni pobierała zasiłek dla bezrobotnych, nie odmówiła przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, a także zaświadczenie wystawione przez PUP w N. o ww. okolicznościach złożyła w ciągu 30 dni od daty wystawienia zaświadczenia. Mimo tego organ rentowy odmówił przyznania świadczenia przedemerytalnego, powołując się na okoliczność, że pobieranie przez ubezpieczoną renty w okresie od 5 września 2021r. do 31 marca 2022r., tj. pomiędzy ustaniem zatrudnienia z przyczyny dotyczącej zakładu pracy a uzyskaniem statusu osoby bezrobotnej, wyklucza możliwość przyznania świadczenia przedemerytalnego. Organ rentowy powołał się również na okoliczność, że C. K. nie zarejestrowała się jako osoba bezrobotna bezpośrednio po rozwiązaniu z nią stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracownika i dla potwierdzenia słuszności swego stanowiska wskazał na orzecznictwo, które uznaje konieczność uzyskania statusu osoby bezrobotnej bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy.

Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska organu rentowego, mimo że zostało ono wsparte poglądami judykatury. Poglądy te na przestrzeni ostatnich lat ewoluowały. Sąd Najwyższy w uchwale z 19 lipca 2022r., sygn. akt III UZP 3/22 wskazał, że podziela przedstawione zapatrywanie dotyczące pewnego ciągu zdarzeń, który musi wystąpić, aby wnioskodawca był uprawniony do uzyskania świadczenia przedemerytalnego, nie oznacza to jednak, że wskazany w przepisach okres 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych zawsze w całości musi bezwzględnie przypadać po ustaniu stosunku pracy. Mogą bowiem wystąpić pewne wyjątki od tej zasady, w sytuacji, gdy przepisy ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy wskazują na kontynuację wcześniej zakończonego okresu zasiłkowego. Sąd Najwyższy zwrócił uwagę na treść art. 73 ust. 3 i 5 wspomnianej ustawy i podkreślił, że przywołane przepisy przewidują sytuacje, gdy pomimo pewnej przerwy w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych należy dalej kontynuować ten sam okres zasiłkowy po ponownym spełnieniu warunków do nabycia statusu bezrobotnego. Treść wskazanych przepisów sugeruje, że we wskazanych w nich przypadkach ustawodawca chce, aby okres pobierania zasiłku przed powstaniem przerwy i ponownym nabyciem prawa do zasiłku sumował się w jeden okres zasiłkowy. W takich przypadkach należy uznać, że nawet jeżeli tylko część okresu pobierania zasiłku przypadała po rozwiązaniu stosunku pracy, to jednak należy go traktować łącznie i zaliczyć do wspólnego okresu co najmniej 180 dni pobierania zasiłku razem z wcześniejszymi okresami pobierania zasiłku, składającymi się na ten sam okres zasiłkowy.

Podobne stanowisko zaprezentował Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 23 sierpnia 2022r., w którym podkreślił, że okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych, określonego w art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, nie musi przypadać bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn wymienionych w art. 2 ust. 1 tej ustawy (II USK 617/21, LEX nr 3411344.). Wcześniej w wyroku z dnia 4 marca 2009r., II UK 274/08 (OSNP 2010 nr 19-20, poz. 243), przyjęto, że zatrudnienie w ramach prac interwencyjnych, podjęte po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn zakładu pracy, a przed rozpoczęciem pobierania zasiłku dla bezrobotnych, nie wyklucza nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 5 w związku z ust. 3 ustawy. Również w wyrokach z dnia 23 maja 2012r., I BU 15/11 (LEX nr 1215398), z dnia 3 lipca 2012r., II UK 323/11 (Monitor Prawa Pracy 2012

nr 11, s. 606-607), czy z dnia 7 marca 2013r., I UK 244/13 (LEX nr 1620442) Sąd Najwyższy przyjmował prawo do świadczenia przedemerytalnego po co najmniej 6-miesięcznym pobieraniu zasiłku dla bezrobotnych, bez potrzeby wykazywania ciągłego pobierania tego świadczenia po rozwiązaniu ostatniego stosunku pracy. Także zawarcie po ustaniu zatrudnienia umowy zlecenia uznano za brak przeszkody w nabyciu prawa do świadczenia przedemerytalnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2017r., II UK 141/16, niepubl.). Analogicznie stanowisko zajęł Sąd Najwyższy w sprawie, w której ubezpieczony po rozwiązaniu umowy o pracę z przyczyn dotyczących zakładu pracy (art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy) krótkotrwale podlegał ubezpieczeniu społecznemu rolników (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2014r., I UK 244/13, LEX nr 1620442). Wprawdzie w orzecznictwie Sądu Najwyższego reprezentowane było także odmienne stanowisko podkreślające, że warunek pozostawania "nadal" zarejestrowanym jako bezrobotny (art. 2 ust. 3 pkt 1 ustawy) wyznacza bezpośredni i następczy związek między ustaniem stosunku pracy a uzyskaniem statusu bezrobotnego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2012r., I UK 437/11, OSNP 2013 nr 11-12, poz. 135). Jednakże w późniejszej uchwale z dnia 2 lipca 2013r., III UZP 2/13, Sąd Najwyższy przyjął, że okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych, określonego w art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, nie musi przypadać bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn wymienionych w art. 2 ust. 1 ustawy. Powyższy pogląd powtórzył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 stycznia 2014r., I UK 244/13 (LEX nr 1620442) oraz z dnia 5 kwietnia 2016 r., II UK 165/15, LEX nr 2025781). Również w przywołanej już wcześniej uchwale z dnia 19 lipca 2022r., III UZP 3/22 Sąd Najwyższy stwierdził, że okres 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych z art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych nie musi przypadać w całości wyłącznie po ostatnim zatrudnieniu ubezpieczonego oraz po rozwiązaniu umowy o pracę z przyczyn ekonomicznych, jeżeli zachodzą okoliczności określone w art. 73 ust. 3 lub 5 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (obecnie tekst jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 690).

Uwzględniając zaprezentowane poglądy, Sąd nie miał wątpliwości, iż w przedmiotowej sprawie okoliczność braku rejestracji C. K. w urzędzie pracy bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy w Banku (...) S.A., nie stanowi podstawy do odmowy przyznania świadczenia rehabilitacyjnego, biorąc pod uwagę to, że ubezpieczona takiej rejestracji nie mogła dokonać od razu po 31 maja 2020r. Wynika to z tego, że jeszcze w okresie zatrudnienia u ww. pracodawcy, jak i potem - od 1 czerwca 2020r. do 9 września 2020r. - była niezdolna do pracy i pobierała zasiłek chorobowy. Z kolei w okresie od 10 września 2020r. do 4 września 2021r. miała przyznane świadczenie rehabilitacyjne, a zaraz potem rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W takiej sytuacji, nawet gdyby chciała, nie miała możliwości dokonać rejestracji w urzędzie pracy i to nie tylko w powodów faktycznych, ale przede wszystkim z uwagi na uregulowania prawne. W ustawie z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (tekst jedn. Dz. U. z 2023r., poz. 735) ustawodawca umieścił definicję osoby bezrobotnej. Zgodnie z art. 2 pkt c) teże ustawy za osobę bezrobotną uważa się osobę, o której mowa w art. 1 ust. 3 pkt 1 i 2 lit. a-g oraz i-m oraz osobę, o której mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. ha, która bezpośrednio przed rejestracją jako bezrobotna była zatrudniona nieprzerwanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres co najmniej 6 miesięcy, oraz osobę, o której mowa w art. 1 ust. 3 pkt 3, 4 i 4a, niezatrudnioną i niewykonującą innej pracy zarobkowej, zdolną i gotową do podjęcia zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym w danym zawodzie lub w danej służbie albo innej pracy zarobkowej albo jeżeli jest osobą niepełnosprawną, zdolną i gotową do podjęcia zatrudnienia co najmniej w połowie tego wymiaru czasu pracy, nieuczącą się w szkole, z wyjątkiem uczącej się w szkołach dla dorosłych lub przystępującej do egzaminu eksternistycznego z zakresu programu nauczania tej szkoły oraz uczącej się w branżowej szkole II stopnia i szkole policealnej, prowadzącej kształcenie w formie stacjonarnej lub zaocznej, lub w szkole wyższej, gdzie studiuje na studiach niestacjonarnych, zarejestrowaną we właściwym dla miejsca zameldowania stałego lub czasowego powiatowym urzędzie pracy oraz poszukującą zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, jeżeli nie nabyła prawa do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty socjalnej, renty rodzinnej w wysokości przekraczającej połowę minimalnego wynagrodzenia za pracę albo po ustaniu zatrudnienia, innej pracy zarobkowej, zaprzestaniu prowadzenia pozarolniczej działalności, nie pobiera nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego, świadczenia rehabilitacyjnego, zasiłku chorobowego, zasiłku macierzyńskiego lub zasiłku w wysokości zasiłku macierzyńskiego.

Ubezpieczona wobec okoliczności, że po ustaniu stosunku pracy – od 1 czerwca 2020r, do 31 marca 2022r. – najpierw pobierała zasiłek chorobowy, a potem świadczenie rehabilitacyjne i rentę z tytułu niezdolności do pracy – nie mogła uzyskać w tym czasie statusu osoby bezrobotnej. Status ten uzyskała w niedługim czasie po zakończeniu okresu pobierania ww. świadczeń – od 28 kwietnia 2022r. To jednak, zgodnie z orzecznictwem, o którym była mowa, nie jest przeszkodą, by uznać, że spełnione zostały przesłanki do uzyskania prawa do świadczenia przedemerytalnego, nawet pomimo tego, że w międzyczasie ubezpieczonej przysługiwała renta, a w takiej sytuacji warunki do przyznania świadczenia przedemerytalnego określa art. 2 ust. 1 pkt 4 u.ś.p. Określonych w nim warunków C. K. nie spełniła, ale mogła spełnić warunki z innego przepisu, co w jej sytuacji nie było wykluczone, tym bardziej, że rentę pobierała krótko.

W przepisach ustawy o świadczeniach przedemerytalnych ustawodawca nie posłużył się żadnym zwrotem wskazującym na konieczność bezpośredniego następstwa ustania stosunku pracy i pobierania zasiłku dla bezrobotnych i tym samym uznać trzeba, że sformułowany przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych wymóg zachowania ciągłości zdarzeń uzasadniających przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego ma charakter wyłącznie kryterium pozaustawowego. Jeśli bowiem ustawodawca nie przewidział warunku bezpośredniego następstwa okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych po rozwiązaniu stosunku pracy, to można uznać, iż racjonalnie zamierzał do wyłączenia odmiennego potraktowania osób, które utraciły pracę z przyczyn leżących po stronie pracodawcy ze względu na chwilę zarejestrowania się jako bezrobotny lub podjęcia krótkoterminowego zatrudnienia przed zarejestrowaniem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2016r., II UK 165/15; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2013r., III UZP 2/13).

Wobec powyższego Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał C. K. prawo do świadczenia przedemerytalnego. Data przyznania tego świadczenia, tj. 3 listopada 2022r., ustalona została na podstawie art. 7 ust.1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, a więc od dnia następującego po dniu złożenia wniosku.